

Des del carrer

EDUARD MIRÓ, AUTOR DE «MORIR D'AMOR A TAVERTET, AL CAPVESPRE»

«Vull que la meua poesia sigui un camí cap a la transcendència»

Carme Munté

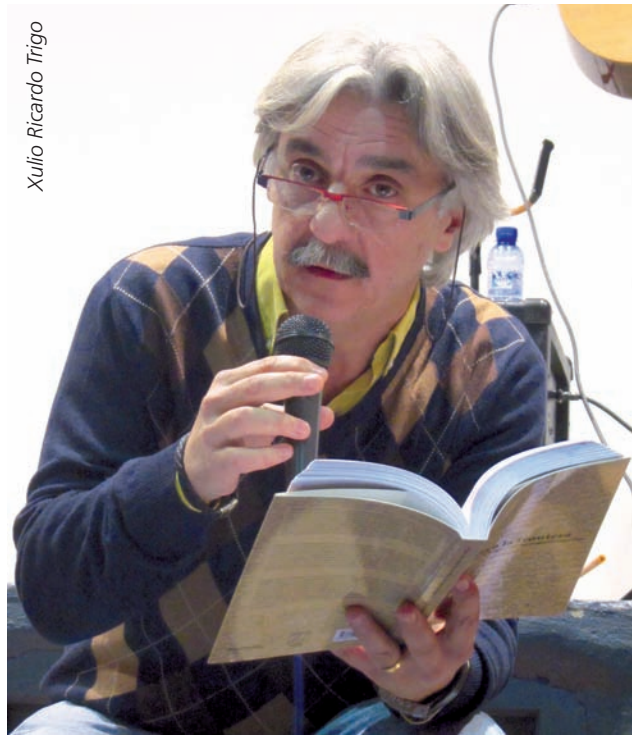
Els cingles de Tavertet, el mar del Masnou, les terres d'Alella, el barri del Poblenou de Barcelona, la vall de Boí... són alguns dels paisatges que inspiren els poemes d'Eduard Miró *Saladrigas* (Barcelona, 1959) recollits al llibre *Morir d'amor a Tavertet, al capvespre* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). Són un gran finestral obert a la transcendència, que tant es pot llegir com també escoltar gràcies al CD que acompanya el llibre, amb la música de Núria Pradas, Salvador Pané i Josep Meseguer. La música i la poesia també es donaran la mà amb motiu de la presentació del llibre, que tindrà lloc el 25 de febrer, a les 19 h, al Reial Cercle Artístic de Barcelona.

Els poemes de *Morir d'amor a Tavertet* són com una finestra oberta als llocs que s'hi descriuen?

Més que una finestra, diria que és un gran finestral, una panoràmica, com el gran angular de l'objectiu d'una càmera fotogràfica, perquè el lector capti tota l'essència, tots els detalls (una instantània com diu Dr. Salvador Pané al pròleg). Vull que el lector a través dels meus versos es captivi de l'espectacle que m'ha impressionat i que ha donat la gran dosi d'oxigen a la meua ànima. Intento que el lector es nodreixi dels perfums, dels colors, en definitiva, de tots els sentits per tal d'engrandir la seva dimensió espiritual.

La poesia és també una porta oberta a la transcendència?

Vull que la meua poesia sigui un camí cap a la transcendència. Aquesta bellesa que ens porta a Déu és el concepte de l'immensisme que ja vaig encetar en el meu anterior llibre *Perfum de silenci*: la perplexitat de l'home davant de la grandesa inabastable de l'Univers, que evoca l'Absolut, l'arquitecte avantguardista d'aquesta immensitat. Precisament, aquesta poètica queda emmarcada en

Xulio Ricardo Trigo

allò que el Dr. Josep Romeu definia com a «Poesia del silenci».

La memòria de Cassià M. Just és molt present al llibre. Què ha significat per a vostè l'amistat amb el qui va ser abat de Montserrat?

Cassià M. Just és una persona molt rellevant en la meua vida. En primer lloc, ens va preparar per al sagrament del matrimoni i va oficiar el nostre casament a Montserrat. Després, em va regalar el pròleg d'una Bíblia per a infants que jo vaig adaptar al català i que fou un dels meus primers treballs com a filòleg. De Cassià, n'he après la seva gran humanitat, la seva bonhomia, el fet de no jutjar, saber escoltar i perdonar. El seu gran valor de la senzillesa m'ha proporcionat elements no solament en el meu corpus poètic sinó també en la meua formació com a persona i com a creient.

És difícil trobar poesia al món convuls que ens envolta, amb

tanta gent que pateix situacions dramàtiques?

Precisament, en veure les situacions dramàtiques tan properes fa que tingui la necessitat d'escriure sobre la injustícia, la solitud i la tristesa. Per exemple, en el poema *Nadal 2010* es descriu una de les realitats més colpidores de la nostra societat: la de l'àvia abandonada en un geriàtric. D'altres poemes com *Nit de Nadal a mar* (nens que cerquen un món millor), *Gourmeto El vent* (per ajudar els qui ho necessiten) o el poema de la meua

filla petita Mar i Cel que va dedicar a la Vani (una nena cega de l'Índia que vam apadrinar) són altres exemples. Formo part de l'associació Poesia en Acció en la qual es promou la temàtica del proïsme a través de la poètica. En els meus recitals, poemes d'aquesta temàtica hi són sempre presents per recordar a l'espectador que els versos no només transmeten la bellesa i els plaers humans, sinó també les atrocitats de l'home.

D'aquí que la solidaritat sempre estigui present en la seva tasca...

Sempre he volgut donar un sentit a la meua poesia i fer uns recitals poèticomusicals solidaris, cosa que ens omple moltíssim a tots els que hi participem. Per això, en tots els recitals i presentacions, una part de l'import de cada llibre anirà destinada a les escoles de nens cecs i discapacitats d'Anantapur (Índia) que gestiona la Fundació Vicente Ferrer.

Pensant-ho millor

Joan Godayol
Bisbe emèrit
d'Ayaviri (Perú)

Igualtat proporcional

Quan vaig arribar al Perú l'any 60, i estudiàvem a Chosica (Lima) l'especialitat de Física i Matemàtiques a la Normal Superior, junts salesians i maristes, vaig comprendre més bé el contingut de les proporcions en les ciències exactes.

Més tard, ja de director en diferents col·legis tècnics em va tocar aplicar la proporcionalitat a les «pensions escalonades»: modalitat que es va implantar especialment als «col·legis parroquials», val a dir de finançament mixt amb subvenció estatal. Va costar molt als pares de família entendre que la veritable igualtat era pagar proporcionalment a l'ingrés familiar i nombre de fills; ja que l'Estat ajudava a equiparar els més pobres amb els qui no ho eren tant: aquí trobava la veritable igualtat en la proporcionalitat, i per descomptat, en tota la resta igualitàriament per a tots.

Ja de bisbe vaig poder gaudir molt en aplicar la pastoral, en una zona molt pobra en recursos econòmics i molt rica en recursos humans. Dins d'una gran diversitat cultural de selva càlida i altures andines, no vam tenir mai cap problema, en el servei pastoral integral i celebracions litúrgiques inculturades i respectuoses amb la realitat de cada persona o nucli humà.

Ara, en aquest anomenat primer món, de vegades em quedo sorprès davant de certes actuacions de rigidesa i inflexibilitat en la societat i sobretot en alguns àmbits eclesials, que tot apel·lant a una igualtat universal, podem maltractar les persones a les quals hem de servir. Com a exemple: no és difícil sentir expressions com «aquí sempre s'ha fet així», «aquí mano jo i prou», «l'horari d'atenció és aquest i no n'hi ha cap altre», «són aquestes les xerrades obligatòries per a tothom»...

El Concili Vaticà II va donar molta importància a la màxima llei de la pròpia consciència, en el discerniment abans d'actuar en cristià. Els mateixos llibres de la casuística moral es van arraconar per donar pas a normes generals que il·luminen les actuacions particulars.

Déu ens ha fet a tots diferents, únics i irrepetibles, i ens estima amb un amor individualitzat i universal al mateix temps. Com que no hi ha regla sense excepció, la majoria ens regim amb unes mateixes normes, comunes per a tothom, però aplicables a la realitat individualitzada, en temps, espai, cultura, responsabilitats i serveis múltiples.

Em sembla que potser, ja des de les mateixes famílies i comunitats, ens podria ajudar una mica comprendre que la veritable unitat rau en la pluralitat, amb carismes diferents en el mateix seguiment a Crist, i veure com propiciar «la igualtat en la proporcionalitat», més d'acord amb les persones que amb les coses.

Una salutació «proporcional» per a tothom!

Rauxa

El nostre model europeu

Després de les atrocitats de la Segona Guerra Mundial va néixer l'Europa occidental que coneixem avui. Per evitar qualsevol altre conflicte i garantir la pau i l'estabilitat social es va crear el model socioeconòmic conegut com l'estat del benestar, que ha demostrat ser el sistema més just i equilibrat que existeix. Comparat amb les dictadures de tot signe o fins i tot amb democràcies d'un esperit econòmic més liberal, com ara la nord-americana, el model europeu, malgrat els defectes que té, és el més humà de tots i és el que respecta més la dignitat de la persona. És un dels millors fruits de l'entesa dels dos grans corrents polítics europeus: la

democràcia cristiana i la socialdemocràcia. Però ara la recessió econòmica amenaça directament el model europeu, que pot ser arraconat per sistemes que prioritzen descaradament la competitivitat econòmica per sobre de les polítiques socials. Està clar que els europeus haurem de rebaixar el nostre nivell de vida, però el gran repte és assegurar que aquest ajustament, certament necessari, no desballesti de passada l'estat del benestar a favor d'un sistema purament econòmicista. Hem de procurar que Europa continuï sent un continent on cada persona compta realment i que no acabi sent una víctima de la cobdícia dels mercats.

Eduard Brufau

